

անկատար էր մնում, եւ երկիրը նորա իշխանութեան տակից իսկ ելանելու մօտ էր: Ռաշիդ նշանակեց Աբբաս ի. Զուֆար Հալալիին, որի վերայ յարձակեցան Ծանարք, եւ նա պատերազմեցաւ նոցա դէմ: Ռաշիդ ուղարկեց Մուհամեդ ի. Զուհայր ի. Մուսայբ Գաբբիին, որ Ռաշիդի վերջին կառավարիչն էր Հայաստանի վերայ:

Ամիրապետ Ամին նշանակեց Ասիդ ի. Եղիզ ի. Մաղեադին Հայաստանի վերայ կառավարիչ, որ մեկնեցաւ իւր պաշտօնատեղը: Երկրի գաւառներից մէկին տիրել էին Եասեայ ի. Սայիդ, որ «Առաւօտեան ասող» կը կոչուէր, եւ Իսմայէլ ի. Շայիբ, Մերվան ի. Մուհամեդ ի. Մերվանի արձակած սարուկը. երկուքն էլ Վերքումն էին: Ասիդ խորամանկութեամբ ձերբակալեց, բայց ապա ներեց եւ արձակեց նոցա: Առհասարակ նա բարեմիտ եւ վարեցող մարդ էր: Մուհամեդ Ամին հեռացրեց նորան եւ դրեց Իսահակ ի. Սուլէյման Հաշիմիին Հայաստանի վերայ, ուղարկելով այնտեղ նորա որդի Ֆադլին նորան օգնական:

198 թ. Հայաստանին տիրել էին Աբդուլմալիք ի. Ջահհաֆ Սուլամի եւ Մուհամեդ ի. Իտտար:

212—213 թ. Մամուն նշանակեց Թահիր ի. Մուհամեդ Սանանիին կառավարիչ Հայաստանի եւ Արարատականի վերայ. իսկ այլք կը պատմեն, թէ նորան ուղարկեց Հարզամայ ի. Այան Համադանից՝ Իրաք ուղեւորելիս: Թահիր, գալով Վարդանակերտ, Արարատականի գաւառը, գրեց հայ իշխաններին եւ զօրապետներին, որոնք Մամունին հպատակեցան: Հայաստանի կառավարիչն էր մինչեւ իւր հեռանալն Իսահակ ի. Սուլէյման, որին (կուսակից) էին՝ Օմար, Հուզուն, Ներսէհ, Աղուանից իշխան Աբդուլռահման եւ իշխաններից շատերը: Իսահակ ուղեւորեցաւ դէպի Պարտաւ նորա բնակիչների վերայ յարձակելու դիտաւորու-